

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra MUNDUS OG PAULINA

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312759245856/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Han *elskede!* For første Gang han lærte
At ære Qvindeligheds Ideal!
Hvad Ynde havde smilet ved hans Hjerter,
Og fyldt det med en sød og ukjendt Qval!
Blufterdighed og Reenhed havde knælet
I Støvet for hans Fod med ydmyg Aand,
Og kysset bly og bævende hans Haand,
Og ømt med Rødme i hans Favntag dvælet:

Han elskede! – Men delte hun hans Lue?
Hun tilbød ham – han følte det med Blu,
Men aldrig vovede hun op at skue,
Og midt i hendes Ømhed var der Gru:
Det var Ostris – smertelige Tanke! –
Hvem hendes bange Ømhed havde meent,
Og kunde vel et Bryst saa himmelreent
For ham, den falske Dødelige, banke?

Og dog han følte dybt, at ingeninde
Var Kjærlighedens Løn han mere værd,
At glad han saae sit Hjerterblod udrinde
Blot for de søde Ord: „Du er mig kjær!“
Men aldrig traf Paulinas dunkle Øje
Med meer Foragt, end netop nu hans Blik,
Naar frygtsom efter hendes Spor han gik
Og bønligt stræbte hendes Sind at bøje.

Fortvivlet søgte han da Templets Hal,
Hørte trodsig sig Ostris' Smykke,
Tilbageholdt med Kraft den indre Qval
Og nød med Raseri den stjaalne Lykke;

Men naar den bittersøde Ruus sig endte,
Udbrød igjen Tungsindighedens Elv:
Forhandelser han slynged mod sig selv,
Og skinsygt Hudet mod Ostris brændte.

Da nærmed sig Saturnus' gyldne Fest:
Med Latter bar Enhver sin Sorg til Graven;
Det høje Rom bød Glæden selv til Gjæst
Og bytted Scepteret med Thyrsusstaven.
De muntre Hymner klang ved Evans Tempel,
Det glade Folk forglemte Blod og Drab
Og krandsede den skjæggede Priap,
Og Alt bar Friheds, Ligheds milde Stempel.

Den smilende Patricier stod krum
Og varted ydnyg op sin egen Slave;
Og Slaven skjendte paa ham fornem, dum,
Og rakte naadig hen en ringe Gave;
Ja, selv Matronen og den strenge Fader
Opgav til Gudens Pris den gamle Tvang
Og tillod Datteren en munter Gang
I Roms de myldrende og lyse Gader.

Der vandred de, liig Templernes Gudinder,
Med lette Fjed i Skjønheds Rosenvaar;
Ildfulde Øjne, marmorklare Kinder,
Sølvnaalen i det rige, dunkle Haar!
Og om det hvide Bryst, de runde Lænder
Flød malcrisk det foldede Gevandt,
Der, bølgende i Ynde, steg og svandt,
Som meislet ud af græske Kunstnerhænder.